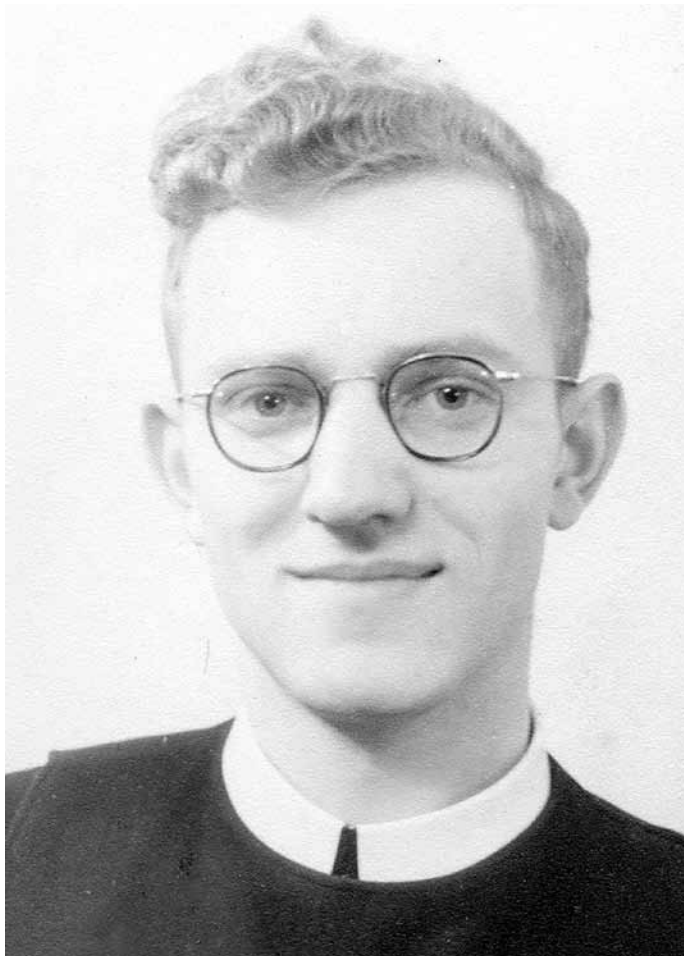

In Deo Henk (Wladimir) van Heck

Henk van Heck werd geboren op 26 oktober 1929 in Veghel. Hij deed zijn professie als broeder Wladimir op 15 augustus 1951. Hij overleed op vrijdag 11 maart 2016 in Limbe-Maryview in Malawi. Provinciaal overste Martin Dariyo vertelt wat er gebeurde:

Die vrijdag 11 maart 2016, om negen uur stond ik les te geven aan de novicen van de FIC, de Zusters van Onze Lieve Vrouwe en de Zusters van de Voorzienigheid, toen mijn telefoon ging. Het was Henry, die me vroeg direct naar Maryview te komen. Wladimir, Henk, was in zijn slaap overleden. De zusters waren er al om hem af te leggen. Ik heb direct het Generaal Bestuur geïnformeerd. Even later kwamen de mensen van de Catholic University Malawi (CUNIMA), met voorop bisschop Mtumbuka in vol ornaat. De bisschop ging voor in het gebed en sprak met warmte over Wladimir. Voor hij bisschop werd was hij als pater Martin Mtumbuka tweede man van CUNIMA na de rector. Hij woonde tien jaar

bij ons in Maryview en kende Wladimir, Henk van Heck, erg goed.

Hij name als lezing 2 Tim. 4:7 “Ik heb een goede strijd gestreden, ik heb de race uitgelopen, ik ben trouw gebleven tot het eind.” Hij zei dat Wladimir een missionaris was geweest in hart en ziel, dat hij tot zijn laatste dag gewerkt had, en dat hij een prachtig voorbeeld had gegeven, vooral voor de jongere broeders. De bisschop zei dat we het leven van Wladimir moesten vieren, om zijn werk te eren. Het ontroerde me. En die vier dagen van eerste rouw, dat was prachtig, een sfeer van samenzijn, om het leven te vieren dat reikt tot voorbij de dood. En bij de begrafenis zei de aartsbisschop: “wij zijn de nieuwe generatie, wij rijden in auto’s rond, maar deze broeder ging lopend de dorpen langs.” En broeder Thomas zei tegen hem: “Vijf maanden geleden kwam u bij ons om onze jubilea te vieren. En vandaag bent u hier om afscheid te nemen van één van ons. We staan waarachtig samen in vreugde en verdriet.”

**“Ik heb een goede strijd gestreden,
ik heb de race uitgelopen,
ik ben trouw gebleven tot het eind”**

Op zondagavond hielden we een avondwake en een mis om de mensen uit de dorpen in de gelegenheid te stellen afscheid te nemen van Henk, en dat ging de hele nacht door. Op maandagochtend was de begrafenis, onder leiding van aartsbisschop Thomas Luke Msusa, met assistentie van bisschop Musikwa van Chikwawa en 33 priesters. het hoofdkoor was het koor van de Nguludi parochie, en het Montfort Choir van de Maryview buitenpost was er ook. Het was heel ontroerend. Henk is begraven op het FIC-kerkhof, onder een boom, naast Thijs Holla zoals hij gevraagd had.

Br. Henry Anthony Ibrahim sprak aan het begin van de begrafenisdienst:

Wladimir was de belichaming van het FIC broederschap: *“Als mens leven wij in deze wereld; samen met alle andere mensen. Zoals ieder mens wensen wij van ons leven het mooiste te maken, dat er van te maken valt. Zoals ieder mens vragen wij om het diepste, het meest volkomen geluk.”* Art 1 van de Konstituties.

Henk van Heck met mensen van zijn Caritas-project

Henk hield van alle mensen, maar gaf zijn liefde vooral aan de armen en minder bedeelden. Hij nam zijn voorrechten, zijn lijden, zijn opleidingen, en zijn eigen natuurlijke gaven en gebruikte ze om goed te doen aan alle anderen. In de ogen van Wladimir zijn we allen gelijk voor God. Hij had een gave om in de harten van mensen te kijken en zag dat we allemaal hetzelfde zijn in onze behoeften, in onze wensen, onze hoop, en onze zucht naar liefde en ontwikkeling – ongeacht onze kansen om daar uitdrukking aan te geven. In zijn leven liet hij zien wat het betekent geroepen zijn om broeders te zijn voor alle mensen, om goed te zijn en goed te doen.

Henk was een voorbeeld voor ons broeders. Hij hielp ons de betekenis van echte broederschap te vinden. Hij had een natuurlijke liefde voor de vergeten mensen, de mensen met een beperking, de wezen, de doofstommen, de armen, de mensen die het moeilijk hebben. En hij bracht ze de warmte van zijn hart, en maakte ze tot zijn

levensdoel. Hij zat niet stil en bleef tot het laatste toe betrokken bij zijn werk. We zullen zijn positieve invloed nooit vergeten.

Henk was een stralend licht in ons midden. We waren bang in het donker achter te blijven toen hij overleed. Maar nu ontdekken we dat hij overal waar hij kwam andere lichten aanstak, dat hij ons steeds hielp onze roeping op de goede manier te zien. Hij verjoeg de duisternis, onze twijfels en angsten, waar hij maar kwam, en hij laat ons achter met meer vertrouwen in een onbekende toekomst.

De mooiste manier om Henk van Heck te bedanken is als we ieder op onze eigen manier doorgaan met licht te verspreiden in de wereld, in zijn naam, in zijn gedachtenis, met zijn passie. Het was ons een voorrecht om zoveel jaren zijn medebroeder te mogen zijn, om bij hem te mogen zijn. We zullen Wladimir, Henk, nooit vergeten. Moge hij rusten in vrede.

Deze man reikte uit

naar de armen en behoeftigen

Toespraak door aartsbisschop Mgr. Thomas Luke Msusa SMM

Mijn diepste medeleven met de gehele FIC-congregatie, de bisschop van het bisdom Chikhwa-wa, de Vicaris-generaal van het aartsbisdom, priesters en seminaristen, eerwaarde zusters en u allen, mijn broeders in Christus, die hier aanwezig zijn. Het is vandaag een zwarte dag. Ik voel dit plotselinge overlijden als een lichamelijke pijn. Deze man was als de armen en benen van het Aartsbisdom. Hij stond dicht bij de mensen en reikte uit naar de armen en behoeftigen. Hier ligt een man die het Evangelie verkondigde door werken van liefdadigheid. Hij verspreidde de Evangelische normen en waarden en beleefde zo zijn religieuze roeping.

Hij vroeg er nooit naar of men katholiek, of men Christen was. Hij speurde naar de oorzaak van de armoede en getuigde zo van zijn Christen-zijn. Deze broeder leerde ons om recht door zee te zijn in ons apostolaat. Deze man van 86 leerde ons wat liefdadigheid is. Hij heeft zijn werk gedaan. Maar wij allemaal kunnen onze talenten met anderen delen. In onze pastorale brief nodigen wij u daar zeker toe uit.

Broeders en zusters, de man die hier ligt wist mensen nabij te zijn. Hij trok met ze op en bezocht hen in hun sobere woningen. Hij hoefde niet lang te zoeken om met hen in contact te komen. Hoop en liefde bracht hij, aan armen en zieken die dat zo nodig hebben. Zieken hebben bemoediging en aanwezigheid nodig. Iemand die hen ziet. Ze hoeven geen aardse dingen maar een bemoedigende hand, iemand die met hen spreekt. De armen zijn eenzaam en verlaten. Zij hebben behoefte aan nabijheid. Wij allen zijn verantwoordelijk voor de lijdenden in onze maatschappij. Dat soort dingen deed mijn broeder, die hier nu ligt.

In hun brief constateren de bisschoppen dat de armoe groeit in Malawi omdat de mensen egoïstisch worden. Er is een groeiende kloof tussen arm en rijk, die verontrustend is. De armen verliezen de hoop op een beter leven. Oorzaak is het gebrek aan edelmoedigheid en bereidheid tot delen. De corruptie groeit en dat heeft tot gevolg dat men zich verrijkt ten koste van de armen. Onze broeder die hier nu ligt, hield nooit iets voor zichzelf.

Hij verwaarloosde zijn werk nooit. Hij werkte en schonk ieder een glimlach. Hij werd geboren in Holland maar leidde hier zijn leven. Hij was Malawiaan met de Malawianen. hij was hier broeder en genoot van Malawi. Hij deelde zijn voedsel met de armen. Dat wilde hij zo. De armen waar hij mee deelde, zijn vandaag hier, op deze plek. En de rijken nemen afscheid van hem. Morgen zullen velen hier rondzwerven en het niet begrijpen dat hij er niet meer is. Ze zullen zich afvragen hoe dat heeft kunnen gebeuren... Bidden we voor elkaar, dat we elkaars noden herkennen en bereid zijn er iets aan te doen.

De armen waar hij mee deelde

zijn vandaag hier op deze plek

Henk van Heck over zijn werk een brief aan de mensen in Veghel

Beste Allemaal,
Ergens in 1979 was Br. Hubrecht op bezoek in Gestel. “Waarom kom je niet naar Malawi?” vroeg hij. “Malawi? Wat moet ik daar gaan doen?” “We hebben in Malawi ook een school voor dove kinderen” “Oh ja, nou je het zegt... daar heb ik eigenlijk nog nooit aan gedacht.”

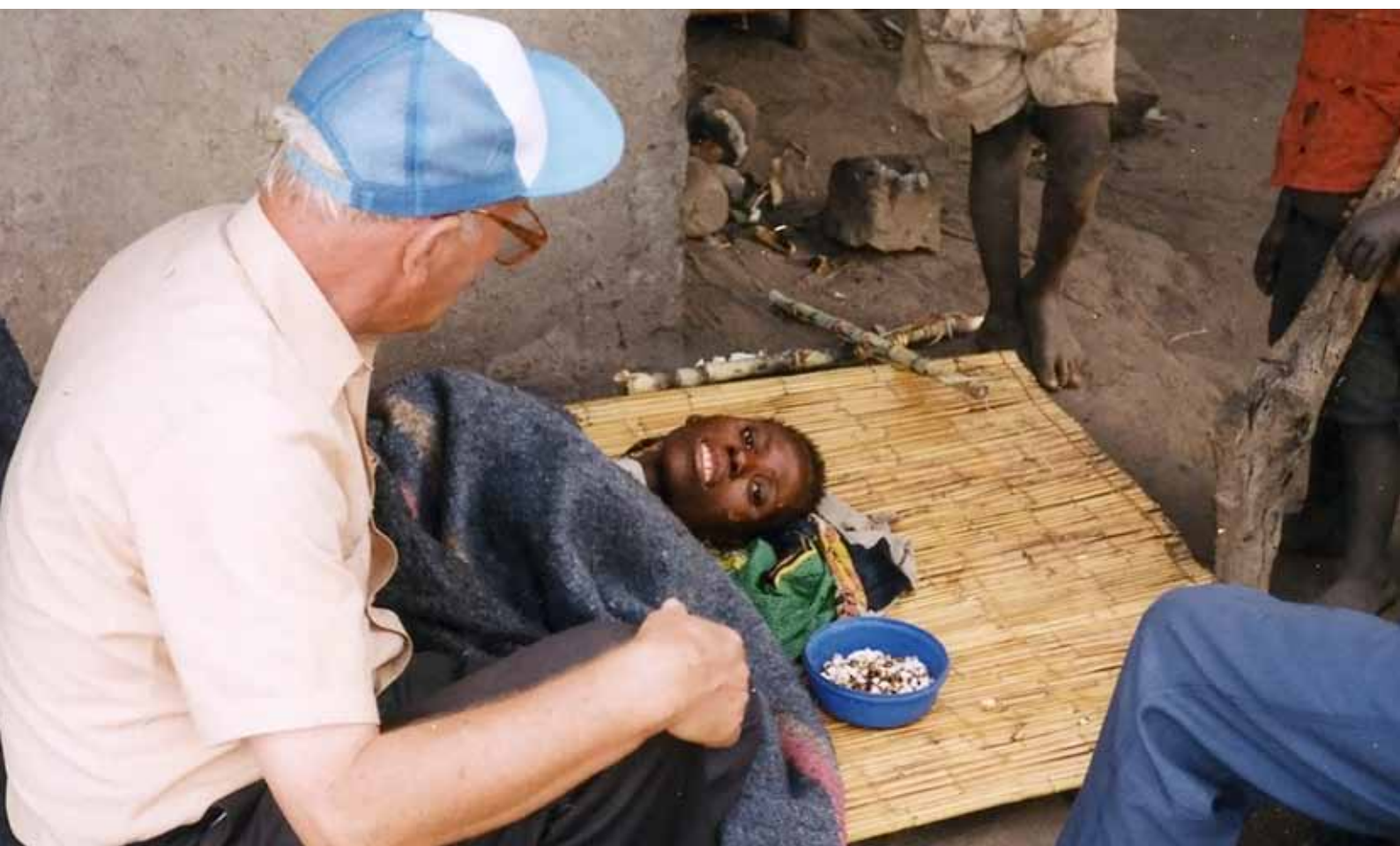
De gedachte om naar Malawi te gaan, liet me niet meer los. Ik had een paar maanden daarvoor Abraham gezien en dacht: “Als ik het nu niet doe, doe ik het nooit meer.” Ik nam contact op met Br. Bruno zaliger en op 15 november 1980 stond Br. Hubrecht met een bus vol dove kinderen op me te wachten op Chileka airport in Malawi.

Wat me het meest opviel hier in Malawi was de armoede, waarin veel mensen leven. Ik herinner me de eerste hut, die ik binnenging via een deur van gevlochten riet en met een lekkend dak van gras. Het was er pikdonker. En ik dacht aan de woorden van Huub Oosterhuis: “Moet ik als Hij een lotgenoot van arme mensen worden?” Langzamerhand drong het tot me door dat hij die zegt: “Mij niet gezien, wat kan ik doen?” God loochent die heeft gezegd: “Ik ben een God van armen.”

Ik denk dat God, arm en berooid, monddood en rechteloos, een God van arme mensen is.

Toen ik in 1980 naar Malawi kwam, was er nog maar één school voor dove kinderen. Een paar jaar geleden is de vierde school officieel geopend, en hebben weer meer dove kinderen een beetje meer kans op een beetje meer toekomst. Helaas wordt het steeds moeilijker om deze scholen draaiende te houden want de regering betaalt nauwelijks geld voor exploitatiekosten. Het komt eigenlijk neer op het simpele feit dat deze scholen te duur zijn voor dit arme land. 150 leerlingen in een klas van een gewone lagere school is geen uitzondering en wij vragen tien leerkrachten voor 150 dove kinderen plus geld voor water, licht, transport, voedsel, kortom exploitatiekosten, want alle kinderen zijn intern en we willen ook nog dure hoorapparaten. Is dat geen luxe??

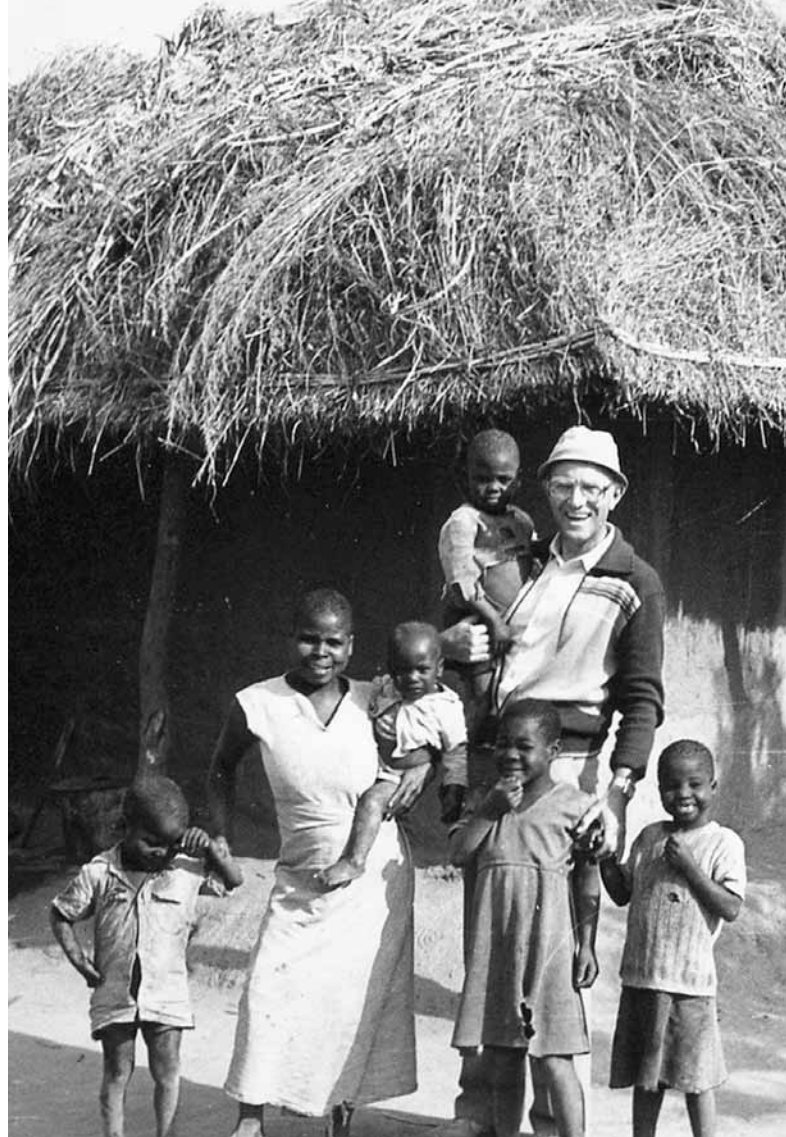
Naast mijn werk voor dove kinderen kwam en komt er nog zoveel meer op me af. Ik ben iemand die bij de mensen op de stoep moet kunnen gaan zitten, met hen buurten, naar hun verhalen luisteren, delen in hun zorgen, hun verdriet, hun vreugde, hun angsten. Ik heb veel van hen geleerd. Ik heb leren luisteren. Ik heb me een beetje leren inleven in hun situatie. Ik heb geprobeerd in hun schoenen te gaan staan, ook al hebben ze die vaak niet. Maar ik realiseer me telkens weer dat ik eruit kan stappen en zij niet. Ik ga terug naar een huis met een dak dat niet lekt, een bed met

dekens en een matras, een kast met kleren en een tafel met brood op de plank.

Het is meer dan 20 jaar geleden dat ik doodzieke mensen in de dorpen tegenkwam, die door het ziekenhuis als opgegeven gevallen naar huis gestuurd waren. Gaan jullie thuis maar dood. Het waren de eerste AIDS patiënten. “Matenda opan-da mankhwala,” ”de ziekte waar geen medicijn voor is” werd er gezegd. De omstandigheden waaronder deze mensen vaak weggestopt werden, vond ik onmenselijk en heb een paar vrouwen bereid gevonden om de laatste levensdagen van deze mensen iets dragelijker te maken. Dit is uitgegroeid tot Caritas Home Based Care. Een soort thuiszorg die probeert te delen in de zorgen van mensen in 28 omliggende dorpen. Er sterven in dit land elk jaar nog veel te veel mensen omdat ze te arm zijn om in leven te blijven. Ze sterven in ziekenhuizen bij gebrek aan medicijnen, ze sterven in de dorpen bij gebrek aan muskietennetten, voedsel en schoon water. Ze sterven naamloos zonder enige ophief. Het gaat om arme mensen, die dezelfde ambities hebben als jij en ik, als mijn en jouw familie.

Iemand vroeg me: “Wat is jouw motivatie?” Och wat motivatie voor deze wat uit de hand gelopen vrijetijdsbesteding? Och, gewoon doen wat je niet laten kunt. Beschikbaarheid? Dienstbaarheid? Och, ik ken vrouwen in de omliggende dorpen die naast de zorg voor hun eigen eenoudergezin, dag en nacht voor iedereen klaar staan. Gewoon doen wat gedaan moet worden. Niet teveel vragen stellen en zeuren van waarom? En hoeveel? En heeft het wel zin? En kan dat nou wel? En is dat wel structureel? Och, doe het maar wel en kijk niet om. Erger je niet. Durf risico's te nemen. Val en opstaan. Begin opnieuw. Kop in de wind. Blijven vechten voor een iets meer recht voor iets meer mensen. Bedrogen worden en vergeven, en opnieuw bedrogen worden en opnieuw vergeven. 70 maal 7 keer. “En Gij broeders wordt niet moede het goede te doen.” Een beetje goedgek zijn. Liever tien keer bedrogen worden dan één keer iemand, die echt hulp nodig heeft, met lege handen wegsturen. Liever een negatieve ervaring dan helemaal geen ervaring. Ik voel me schuldig als hier in Masikini een kind sterft aan ondervoeding. Dit proberen te voorkomen. Koste wat het kost. Dat houdt me gaande. Vechten voor voedsel en onderdak, voor aandacht en menselijke waardigheid, voor medicijnen, voor werk en recht van spreken en ondanks mislukkingen, tegenvallers, onkunde en onmacht niet verbitterd raken,

niet cynisch worden. Meehelpen om te zorgen dat onze leerlingen geïntegreerde burgers mogen worden van deze Malawiaanse maatschappij.

Wanneer kom je voorgoed naar huis? Het is mooi geweest. Och... ik ben al thuis en zolang ik hier niet in de weg loop en de mensen graag hebben dat ik blijf, gaan we maar gewoon door. We kunnen het toch niet laten. We moeten niet meer zo veel maar mogen nog een heleboel. Misschien mogen we hier wel dood gaan. Wie zal het zeggen. Dat laten we dan maar open. We proberen te blijven roeien met de korte riemen, die we hebben en zijn al blij als we zo nu en dan een beetje vooruit gaan en proberen niet verbitterd te raken als we bij tegenwind de overkant niet dreigen te gaan halen. Elke glimlach op een blij gezicht is beloning genoeg voor al ons getob. Blij en dankbaar zijn dat je de laatste schakel mag zijn, in die lange keten van gever naar ontvanger, van al die mensen in Nederland die deze mensen in Malawi een warm hart toedragen, waarvan ik vaak de laatste schakel mag zijn.

Groeten, dank en alle goeds. God Bless.